

PINSELILJEN
KRISTELIG BARNEBLAD

Nr. 4

Søndag 1. februar 1953

27. årg.

«Jeg længter til å begynne på
søndagsskolen . . .»

Å være Jesu medarbeider

Da Jesus hadde gått omkring i Palestina og fortalt om det nye riket som skulle komme, ble Han klar over at Han måtte ha det som dere hørte om i dag: medarbeidere. Dvs. folk som ville arbeide sammen med Ham. Han visste det var nødvendig, da Han selv ikke skulle være her nede så lenge. Hvordan skulle Han kunne få vunnet verden om Han ikke hadde valgt seg menn som ville hjelpe Ham?

Jesus var også klar over at det var et meget alvorlig skritt Han gikk til, derfor tok Han en bønn natt for å snakke ut om det med sin himmelske Far. Det hender også i dag at de som vil følge Jesus må ta en bønn natt for å få bli klar over Guds veg og vilje i de enkelte ting.

Det var ikke noen liten flokk Jesus hadde samlet om seg i disse dagene. Derfor gjaldt det å velge de rette. En for en i denne kretsen kom for Ham i tankene og så måtte Han bestemme seg. «Han valgte seg ut tolv av dem,» heter det.

Når vi ser på disse navnene og tenker på hvor forskjellige de var av naturen, så forstår en at det var en meget sammensatt

flokk. Og Jesus ville ha det slik! Han ville ikke danne noen slags «skole» og oppdra dem til å bli like. Han vil ikke vite av noen «ensretting». Det er godt å vite det! Han elsker den enkelte av oss så forskjellige vi enn er.

Det var et stort friluftsmøte Jesus holdt på «sletta». Folk kom langvegsfra for å høre Ham. Det var ikke bare friske folk, men folk som led av forskjellige sykdommer eller var besatte av onde ånder. Det var altså mange slags tilhørere. Alle sammen ønsket å røre ved Jesus, for de hadde sett og hørt at det utstrålte en helbredende kraft fra Ham. Mange fikk sikkert erfare det.

Jesus velger også medarbeidere i dag. Blant små og store søker Han etter noen som vil fortelle andre om hans underfulle frelse. Her kan dere, søndagsskoleelever, få være med. Synes dere ikke det lyder interessant å få bli en Jesu medarbeider? Har dere gitt Ham hjerte og sinn så vet jeg at det er det dere så gjerne vil være. Forsøk å vinn kameratene eller venninnene for Jesus!

P. H.

Trolli Neutzsky Wulff:

Fortellingen om en bibel

Det var vanskelige tider for Guds folk i Böhmen for et par hundre år siden. Landet var katolsk, og en munkeorden som kalles jesuittene, gjorde alt hva de kunne for å spore opp alle dem som var lutherske. Bibelen var en meget farlig bok i deres øyne, og det var streng straff for dem som eide den. Enten måtte de betale store mulkter, eller de ble satt i fengsel. Mange ble skremt til å fornekte deres tro. Noen gikk også over på katolikkenes side. Men de aller fleste foretrakk å miste alt — også livet — heller enn å fornekte sin frelser.

Alt dette sto en husmor og tenkte på mens hun arbeidet i kjøkkenet. Det var vondt å tenke på at en skulle forfølges av pavens folk fordi en ville være et Guds barn. Men det var den største forbrytelsen en kunne gjøre seg skyldig i der i landet.

Mens hun arbeidet, så hun av og til ut gjennom vinduet. Himmelen var så klar og ren. Og så foldet hun hendene og ba for det forfulgte Guds folk.

«Å, Herre, Herre,» ba hun, «hvor lenge vil du se på denne nød? Kom og hjelp oss og la sannheten seire i landet vårt!»

Også hennes slekt hadde lidt mye vondt av jesuittene, og ofte

skalv hun ved tanken på dem hun holdt mest av, mannen hennes og barna.

Inntil nå hadde de greidd å holde Bibelen sin skjult. Men de jesuittiske spionene ble flinkere og flinkere til å finne igjen bibler som var gjemt. Og da brøt ulykken inn over den familien.

Plutselig ble døra til kjøkkenet revet opp med et rykk, og en halv voksen gutt kom styrte inn med alle tegn på skrekk.

«Nå kommer de!» ropte han andpusten, for han hadde sprunget alt han orket for å nå heim. «De har alt vært hos naboen vår, de brøt opp alt og fant Bibelen — mannen tok de med seg — og nå er noen stykker av dem på vegen hit!»

Moren presset hånden i mot hjertet. Det kjentes ut som om det ville sprenges.

Bibelen! var hennes første tanke — deres kjære bibel. Hvis den ble funnet, var det ute med dem alle. Fra dypet av sjelen hennes steg et nødrops til himmelen. Nå hadde de som aldri før bruk for Guds hjelp.

Så med ett grep hun gutten i armen.

«Hent Bibelen!» hvisket hun. «Skynd deg. Hvert sekund er kostbart!»

Uten å hefte bort tia med

unødige spørsmål sprang han så fort han kunne. Han visste hvordan den var gjemt, og noen få sekunder etter holdt hun den i hånden. Ærbødig førte hun den opp til leppene og kyste de slitte perlene. Den var det kostbareste de eide, en brønn med levende vann som hadde styrket og hjulpet dem gjennom mange vonde dager.

Akkurat nå holdt hun på å bake brød. Hurtig som tanken tok hun Bibelen og bakte den inn i et stort brød.

Da de katolske sporhundene like etterpå kom styrtende inn, hadde hun nettopp satt et meget stort brød inn i ovnen. Ovnsdøra ble lukket med et smell med det samme hun rettet seg opp.

Hele huset ble endevendt. Skap og skuffer ble lukket opp og innholdet ble revet ut og rotet

igjennom. Det fantes ikke et eneste sted som de ikke oppdaget. Men de fant ingen ting og måtte gå sin veg igjen.

Mor og sønn sto ved vinduet og så dem dra bort, og da de var forsvunnet, takket hun Gud med bankende hjerte. Gud hadde hørt bønner deres og hjulpet dem. Da de tok det store brødet ut av ovnen, viste det seg at Bibelen var like god.

Senere dro de forfulgte kristne i Böhmen under navnet de mähriske brødre til grev Zinzendorf og grunnla brødre-menigheten, og blant dem var den familien som vi nå har hørt om.

Seinere utvandret noen av dem til Amerika. Det gjorde også denne familien, og den gamle Bibelen finnes den dag i dag i slektens besittelse.

Ikke rør den!

For noen år siden kom en liten jente i India løpende til faren sin tidlig en morgen. Foreldrene hennes var misjonærer. «Å, pappa! kom fort!» sa hun. «Jeg har funnet det nydeligste perlekjede liggende i graset!»

Foreldrene hadde vært så kloke at de hadde lært den vesle jenta at hun ikke måtte røre noe som ikke tilhørte henne før hun hadde bedt om lov. Faren fulgte den vesle jenta til det doggvåte graset, og hun pekte

på kjedet med de glinsende juvelene.

«Juvlene» var tilfeldigvis en giftig korallslange. Et bitt av den hadde vært den visse død. Det eneste som kunne redde, var å ikke røre den, enda den var så vakker.

Synd må en aldri leke med. I sin mest ufarlige form er den dødelig giftig. Det eneste som kan redde er å ikke røre den.

(Fra engelsk for Pinseliljen.)

Torgeir Bergs bønn

Etter at Torgeir hadde vært på internatskolen et år eller vel det, kom det en ny gutt. Da denne gutten skulle legge seg den første kvelden, så han rundt i det store soverommet med de elleve guttene, og så falt han modig på kne og ba for dem alle. To eller tre gutter lo og hånte ham, og en kastet en tøffel på den knelende gutten og kalte ham en sutrende hykler. Med en gang kastet Torgeir støvelen sin på den unge plageånden; men uroen la seg da husfaren kom inn for å slokke lyset.

Torgeir kunne ikke få sove. Han tenkte på moren sin og det løftet han hadde gitt henne om at han aldri ville glemme å bøye kne ved senga og be en eneste kveld. Så tenkte han på hvordan han hadde brutt dette løftet. De første kveldene han var på skolen, fant han ut at de andre guttene ikke ba, så han ventet til lyset var slokt, og da listet han seg ut av senga og ba bønnene sine når ingen så ham. Så begynte han å tenke at han like godt kunne si bønnene sine i senga, og at det ikke hadde noe å si om han knelte eller satt eller lå. Og det neste var at han hele det siste året ikke hadde bedt i det hele tatt.

Stakkars fjorten år gamle Torgeir! Den første og bitreste kjensla var at han oppdaget sin

egen feighet. Han hadde løyet for sin mor, for sin samvittighet, for sin Gud. Og så hadde den stakkars vesle, svake gutten gjort det som han, den reddharen han var, ikke hadde tort. Han besluttet å skrive heim og fortelle mor hvilken reddhare sønnen hennes hadde vært. Og han fikk fred da han bestemte seg for å bære testamentet sitt på seg neste morgen. Morgenen ville bli vanskeligere enn kvelden til å begynne med, men han følte han ikke hadde råd til å la noen anledning gå fra seg. Flere ganger ga han opp, for djevelen viste ham for det første, at alle de gamle vennene hans ville kalle ham «helgen» og «gamling» og et dusin andre stygge navn; og for det andre kom den listige fristelsen:

«Har jeg egentlig rett til å begynne nå? Burde jeg ikke heller begynne å be i leseværelset mitt, la de andre guttene vite at jeg gjør det og forsøke å lede dem inn i det samme, mens jeg i det minste offentlig skulle fortsette slik som jeg hadde begynt?»

Men han bestemte seg til å følge den rette innskytelsen.

Neste morgen knelte han for å be så alle i rommet så det, og han reiste seg styrket og rede til å se hele verden i ansiktet. Det var ikke nødvendig; to andre gutter ved siden av Alfred

Den ukjente paraply

Det var i den vakre byen Zürich. Det tordnet, og regnet øste ned. En handelsmann gikk på gata, han var en av dem som hadde søkt og funnet den kostbare perlen. Han nådde igjen en arbeider som snart hadde blitt gjennomvåt av det voldsomme regnet i sine tynne klær. «Hallo, kjære venn. Kom hit under paraplyen min,» sa han til mannen, og så gikk de side om side under paraplyen.

På turen åpnet arbeideren både hjerte og munn for sin ukjente venn og snakket om sin nød. Uforskyldt hadde han mistet plassen sin og hadde i lang tid søkt arbeid forgjeves.

— Ja, men De har kanskje

.....
hadde allerede fulgt hans eksempel, og han gikk ned til den store skolen med glansen av en annen lekse i hjertet sitt — leksen om at den som overvin-ner sin egen frykt, overvinner hele verden utenfor og også en annen lekse som profeten lærte i hulen i fjellet Horeb, da han gjemte ansiktet sitt og den stille stemmen spurte: «Hva gjør du her, Elias?» — at til tross for at vi synes å være alene på den gode siden, så lar ikke Kongen og Menneskesønnen seg være uten vitnesbyrd; for i hvert selskap som synes å være fordervet og vondt, der er det noen «som ikke har bøyd kne for Ba'al.»

(Fra engelsk for Pinseliljen.)

ikke banket på riktig dør eller søkt på rette sted?

— Jo, overalt der en kunne tenke at det skulle lønne seg, svarte han forsagt, men hvor mener De at jeg skal gå?

— Jeg mener som det står skrevet: «Kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg», svarte handelsmannen, og med noen få ord prøvde han å forklare hva den andre burde gjøre.

Arbeideren ville gjerne vite hvem han var. Han sa derfor navnet sitt, og de skiltes med et hjertelig håndslag. Noen dager senere kom mannen opp på handelsmannens kontor.

— Guds fred! Det hjalp. Jeg takker Dem hjertelig for det gode rådet. Jeg skal aldri glemme det.

Legg merke til at til og med en paraply kan brukes i Guds tjeneste. Alle slags småting kan bane veg for evangeliet til ulykkelige mennesker når kjærligheten får råde. Fromme ord uten en hjelpende hånd lukker hjertene. Vennlighet og godhet myker opp hjertene, slik som regnet gjør med den tørre jorden.

(Fra svensk for Pinseliljen.)

Minneverset
neste søndag:

Men så blir de stående disse tre, tro, håp, kjærlighet, og størst blant dem er kjærligheten.

Men no vert dei verande desse tri: Tru, von, kjærleik, og størst av dem er kjærleiken. (1. Kor. 13, 13.)

